

Τι χρειάζομαι πρώτα ως εκπαιδευτικός τον Σεπτέμβρη;

Να πάρω μια βαθιά ανάσα πριν από την «καινούργια αρχή». Ο Σεπτέμβρης θέλει μικρά βήματα, λίγη οργάνωση, λίγο χαμόγελο και την αποδοχή ότι κάθε χρόνο, ακόμα κι αν δουλεύω χρόνια, νιώθω λίγο πρωτάρης. Δεν χρειάζεται να τα ξέρω όλα. Χρειάζεται όμως να είμαι παρών, παρούσα, διαθέσιμος/-η και να αρχίσω να βρίσκω τον ρυθμό μου.

Γιατί έχει σημασία να συστηθώ στους ανθρώπους του σχολείου;

Γιατί το σχολείο δεν είναι μόνο οι αίθουσες, τα κουδούνια και το φωτοτυπικό που χαλάει πάντα όταν το χρειάζεσαι. Είναι οι άνθρωποί του. Ένα «καλημέρα», ένα χαμόγελο, ένα «χάρηκα» σε κάνουν σιγά σιγά οργανικό κομμάτι του χώρου. Κι αν δεν το νιώθω ακόμα, δεν πειράζει. Θα δώσω το στίγμα μου τόσο όσο αντέχω. Κανείς δεν συνδέεται εύκολα με κάποιον που μοιάζει απόμακρος, αμίλητος ή σαν να ψάχνει έξοδο κινδύνου.

Γιατί να γνωρίσω καλά το σχολικό κτίριο;

Γιατί κάποια στιγμή θα ψάχνω το τελευταίο πακέτο Α4 σαν να είναι θησαυρός. Καλό είναι να ξέρω τις αίθουσες, τις αποθήκες, τις τουαλέτες, την αυλή, το κυλικείο, τους υπολογιστές, το χημείο, ντουλάπια, ράφια και κάθε κρυφή γωνιά. Το κτίριο δεν κάνει το σχολείο, αλλά βοηθάει να ξέρω ποιες επιλογές έχω. Αν είναι μικρό ή παλιό ή με πολλές φθορές, δεν θα απογοητευτώ. Ο καλύτερος εξοπλισμός είμαστε πάντα εμείς.

Ποιον ρόλο έχει ο πρώτος Σύλλογος διδασκόντων;

Είναι η στιγμή που ρωτάω όσα φοβάμαι ότι «θα έπρεπε ήδη να ξέρω». Δεν υπάρχουν αυτονόητα σου λέω, νόμιζα πως είχα αγκαλιά το τελευταίο. Ρωτάω για τις εφημερίες, το ωράριο, τις απουσίες, το ολοήμερο, τις εκδρομές, τις γιορτές, τις παρελάσεις, τα γεύματα, γονείς, καταγραφές συμβάντων, ό,τι χρειάζεται. Κρατάω σημειώσεις, γιατί ο Σεπτέμβρης έχει την τάση να τα κάνει όλα σαλάτα στο κεφάλι μου. Και φυσικά, κάποια στιγμή φτάνω στο μεγάλο ερώτημα: «Εγώ ποια τάξη θα πάρω;».

Πώς αντιμετωπίζεται η επιλογή τμήματος;

Με ευελιξία, γιατί μπορεί να μη μου έρθει το τμήμα που είχα φανταστεί. Κάθε τμήμα έχει δυσκολίες, δυνατότητες, ιστορίες και παιδιά που περιμένουν να τα γνωρίσω. Είναι λάθος να εγκλωβίζομαι στο «θέλω αυτό που ξέρω». Το άγνωστο τμήμα μπορεί να γίνει η πιο δυνατή εμπειρία μου. Ακόμα κι αν πάρω «ό,τι περίσσεψε», μπορώ να μεγαλουργήσω.

Τι προσέχω όταν γνωρίζω τους/τις μαθητές/-ήτριες;

Βλέπω στοιχεία, ανάγκες, αλλεργίες, ιατρικά θέματα, διαγνώσεις, οικογενειακές συνθήκες, αδέρφια, απουσίες γονέων, όσα χρειάζεται να ξέρω για να φροντίσω. Ακούω και τον/την προηγούμενο/-η εκπαιδευτικό, αλλά δεν βασίζομαι απόλυτα στη γνώμη του/της. Κρατώ τις δικές μου σημειώσεις, παρατηρώ, δίνω χρόνο. Κάθε παιδί έχει δικαίωμα να το γνωρίσω από την αρχή, όπως θα με μάθει κι εκείνο.